

Nora Roberts

De gloed van vuur

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters

- 1. Dansen op lucht*
- 2. Hemel en aarde*
- 3. Spelen met vuur*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Voor mijn eigen timmerman

Brandhaard

De specifieke plek waar een vuur is ontbrand.

Het nachtgespuis verrijst, op buit belust.

– WILLIAM SHAKESPEARE

PROLOG

Het vuur ontstond te midden van hitte, rook en licht. Als een soort bovennatuurlijk beest dat zich een weg naar buiten klauwt uit de baarmoeder kwam het tot leven met een gekraak dat aanwol tot een gebulder.

In één groots moment had het alles veranderd.

Net als dat beest gleed het verder, kronkelde het als een slang over hout en trok het met zijn zwarte en krachtige vingers krassen op alles wat schoon en helder was geweest.

Het had alziende, rode ogen en een geest die zo briljant en zo allesomvattend was dat hij alles in zijn omgeving onthield.

Voor de man was het een soort wezen. Een vergulde, karmozijnrode god der vernietiging die alles meedogenloos en zonder enige wroeging met een enorme vurigheid tot zich nam.

Alles en iedereen viel aan het vuur ten prooi en werd een knielende smekeling die het aanbad zelfs op het moment dat hij erdoor werd verteerd.

Hij had het beest tot leven geroepen, dus hij was de god van het vuur. Machtiger dan de vlammen, uitgekookter dan de hitte, indrukwekkender dan de rook.

Het was pas tot leven gekomen toen hij het adem had gegeven.

Terwijl hij het groter zag worden, werd hij verliefd.

Het licht viel flakkerend over zijn gezicht en weerkaatste in zijn gefascineerde blik. Hij nam een slok bier en genoot van de scherpe koelte ervan in zijn keel, terwijl door de hitte het zweet van zijn huid gutste.

Met een gevoel van opwinding in zijn buik en een gevoel van verwondering in zijn hoofd schoten er allerlei mogelijkheden door hem

heen, terwijl het vuur razendsnel tegen de muren op klom.

Het was prachtig. Het was sterk. Het was leuk.

Terwijl hij toekeek hoe het oplaaide, voelde hij zich sterker worden. Zijn noodlot werd in hem gekerfd, waarbij zijn hart en ziel voor het leven werden gebrandmerkt.

1

Baltimore, 1985

Aan de jeugd van Catarina Hale kwam een abrupt einde op een snikhete dag in augustus. Die dag hadden de Orioles de Rangers verpletterend verslagen in het Memorial Stadion – ze hadden die Texanen een poepie laten ruiken, zoals haar vader zei – met een eindstand van 9 tegen 1. Haar ouders hadden een avondje vrij genomen om met het hele gezin naar de wedstrijd te gaan, iets wat ze bijna nooit deden, waardoor de overwinning nog zoeter smaakte. Gewoonlijk werkte een van beiden, maar vaak ook allebei, 's avonds in Sirico's, de pizzeria die ze hadden overgenomen van de ouders van haar moeder. Dat was ook de plek waar haar ouders elkaar achttien jaar geleden voor het eerst hadden ontmoet. Haar moeder was een jonge, energieke meid van achttien geweest – zo wilde het verhaal – toen de stoere twintigjarige Gibson Hale naar binnen was gelopen voor een pizza-punt.

Hij was naar binnen gegaan voor pizza, zo mocht hij graag vertellen, en hij had een Italiaanse godin gekregen.

Haar vader praatte vaak zo gek. Maar Reena vond het leuk om naar hem te luisteren.

Ook had hij tien jaar later een pizzeria gekregen toen Poppi en Nuni hadden besloten dat de tijd was gekomen om te gaan reizen. Bianca, de jongste van vijf en hun enige dochter, had de zaak overgenomen met haar Gib, aangezien geen van haar broers de pizzeria had gewild.

Sirico's was al meer dan drieënveertig jaar op dezelfde plek gevestigd in het Little Italy van Baltimore. Zo oud was Reena's vader niet

eens, iets wat haar verbaasde. Nu had haar vader – die geen druppel Italiaans bloed had – de leiding over het bedrijf, samen met haar moeder, die op en top Italiaans was.

Het was haast altijd druk in Sirico's en er viel altijd veel te doen, maar dat vond Reena niet erg, zelfs niet als zij moest helpen. Haar oudere zus Isabella klaagde omdat ze er soms moest werken op zaterdagavond en ze dan niet op stap kon gaan met een jongen, of met haar vriendinnen. Maar eigenlijk had Bella altijd wel iets om over te klagen.

Ze klaagde er vooral over dat hun oudste zus, Francesca, haar eigen slaapkamer had op de tweede verdieping, terwijl zij er een met Reena moest delen. Omdat hij een jongen was, had Xander ook een eigen kamer, ook al was hij de jongste.

Het was niet erg geweest om een kamer met Bella te delen. Het was zelfs best leuk, tot Bella een tiener werd en ze alleen nog maar over jongens wilde praten, modebladen wilde lezen en aan haar haar wilde frunniken.

Reena was elf-en-vijfzede. Dat vijfzede was een noodzakelijk toevoeging, want dat betekende dat ze nog maar veertien maanden hoefde te wachten voordat zij een tiener was. Dat was op dit moment haar liefste wens, die belangrijker was geworden dan haar vorige wensen, zoals non worden of met Tom Cruise trouwen.

Op die hete en drukkende nacht in augustus toen Reena elf-en-vijfzede was, werd ze wakker in de duisternis door scherpe krampen in haar buik. Ze probeerde zich op te rollen tot een balletje en ze beet op haar lip om niet te kreunen. Aan de andere kant van de kamer – zo ver mogelijk bij Reena vandaan – lag Bella zacht te snurken. Ze was nu veertien en toupeerde liever haar haar dan dat ze een grote zus voor Reena was.

Reena wreef over de zere plek en ze dacht aan de hotdogs, het popcorn en de snoep die ze tijdens de honkbalwedstrijd had gegeten. Haar moeder had haar nog gewaarschuwd dat ze daar spijt van zou krijgen.

Moest haar moeder dan altijd gelijk hebben?

Ze probeerde de pijn over te geven, zoals de nonnen altijd zeiden dat ze moest doen, zodat een of andere arme zondaar zijn voordeel kon doen met haar buikpijn. Maar het deed alleen maar pijn!

Misschien kwam het niet door de hotdogs. Misschien kwam het doordat Joey Pastorelli haar in haar buik had gestompt. Daar had hij grote problemen door gekregen. Omdat hij haar had neergeslagen en haar shirt kapot had gescheurd en haar had uitgescholden voor iets wat ze niet begreep. Meneer Pastorelli en haar vader hadden ruziege maakt toen haar papa naar diens huis was gegaan om ‘het te bespreken’.

Ze had ze tegen elkaar tekeer horen gaan. Haar vader schreeuwde nooit, nou ja, bijna nooit. Haar moeder was de schreeuwer, omdat ze honderd procent Italiaans was, met alle opvliendheid die daarbij hoorde.

Maar jeetje, wat had hij een keel opgezet tegen meneer Pastorelli. En toen hij weer thuis was gekomen had hij haar heel stevig omhelsd.

En daarna waren ze naar de honkbalwedstrijd gegaan.

Misschien werd ze gestraft omdat ze blij was dat Joey Pastorelli straf zou krijgen. En omdat ze een beetje blij was dat hij haar tegen de grond had geslagen en haar shirt had gescheurd, want daardoor waren ze naar de wedstrijd gegaan en hadden ze gezien hoe de O's de vloer aanveegden met de Rangers.

Of misschien had ze inwendige kneuzingen.

Ze wist dat je inwendige kneuzingen kon krijgen, dat je er zelfs aan dood kon gaan, want dat had ze bij *Emergency!* gezien, een van de favoriete programma's van haar en Xander.

Die gedachte leidde tot een nieuwe heftige kramp. De tranen sprongen haar in de ogen. Ze maakte aanstalten om uit bed te stappen – ze wilde naar haar moeder – en voelde toen iets nats tussen haar benen.

Snuffend, beschaamd omdat ze misschien als een klein kind in haar broek had geplast, sloop ze de slaapkamer uit en liep ze de gang door naar de badkamer. Ze stapte het vertrek met de roze badkuip en tegels binnen en ze trok haar *Ghostbusters*-T-shirt omhoog.

Hete golven van angst trokken door haar heen toen ze naar het bloed op haar dijen staarde. Ze ging dood. Haar oren begonnen te suizen. Toen ze de volgende kramp in haar buik voelde, opende ze haar mond om het uit te schreeuwen.

En toen begreep ze het plotseling.

Ze ging niet dood, dacht ze. Ze had geen inwendige bloedingen. Ze had haar menstruatie gekregen. Ze was voor het eerst ongesteld geworden.

Haar moeder had het allemaal uitgelegd, over de eitjes en cyclussen en over het vrouw worden. Allebei haar zussen werden elke maand ongesteld, net als haar moeder.

In het kastje onder de wasbak lag Kotex. Mama had haar laten zien hoe ze dat moest gebruiken en ze had zich op een dag opgesloten in de badkamer om te oefenen. Ze maakte zichzelf schoon en probeerde zich niet aan te stellen. Het bloed op zich deed haar niet zo veel, maar de plek waar het vandaan kwam, was behoorlijk onsmakelijk.

Maar nu was ze volwassen, volwassen genoeg om iets te kunnen verdragen wat volgens haar mama heel natuurlijk was, iets typisch vrouwelijks.

Omdat ze geen slaap meer had en omdat ze nu een vrouw was, besloot ze naar de keuken te gaan en wat gemberbier te drinken. Het was heel drukkend in huis – de hondsdagen noemde pap deze periode. En ze had veel om over na te denken nu ze een vrouw was geworden. Ze nam haar glas mee naar buiten om op de witte marmeren trap te gaan zitten drinken en nadenken.

Het was zo stil dat ze de hond van de Pastorelli's op zijn typische harde, hoestende manier hoorde blaffen. En de straatlantaarns gloeiden. Daardoor kreeg ze het gevoel dat ze de enige ter wereld was die wakker was. Want op dit moment was zij de enige die wist wat er in haar lichaam gebeurde.

Ze nam een slok en peinsde hoe het zou zijn om volgende maand weer naar school te gaan. Hoeveel meisjes waren tijdens de vakantie voor het eerst ongesteld geworden?

Binnenkort zou ze ook borsten krijgen. Ze keek omlaag naar haar borstkas en vroeg zich af hoe dat zou zijn. Hoe het zou voelen. Je voelde je haar of je vingernagels niet groeien, maar misschien kon je je borsten wel voelen groeien.

Dat was raar, maar wel interessant.

Als ze nu gingen groeien, zou ze ze hebben tegen de tijd dat ze éindelijk een tiener was.

Ze zat op de marmeren treden, een meisje met een nog altijd platte borst en een zere buik. Haar korte honingblonde haar kroesde in de vochtige lucht en haar smalle geelbruine ogen werden zwaar. Vlak boven het rechterhoekje van haar bovenlip zat een moedervlekje en ze had een beugel.

In die zwoele nacht leek het heden volkomen veilig en was de toekomst niet meer dan een nevelige droom.

Ze geeuwde een keer en knipperde slaperig met haar ogen. Toen ze opstond om weer naar binnen te gaan, viel haar blik op de overkant van de straat, op Sirico's, op de plek waar de pizzeria al gevestigd was voor haar vader was geboren. Eerst dacht ze dat het flakkerende licht dat ze door de grote voorruit zag een soort weerspiegeling was. Wat mooi, dacht ze.

Haar lippen krulden omhoog en ze bleef er nog even naar kijken, maar toen hield ze haar hoofd verbaasd schuin. Het zag er niet echt uit als een weerspiegeling of alsof iemand had vergeten het licht uit te doen na sluitingstijd.

Nieuwsgierig liep ze over de stoep, met het glas nog in haar hand.

Ze wilde te graag weten wat er aan de hand was om erbij stil te staan dat haar moeder boos zou worden omdat ze midden in de nacht alleen op straat liep, al was het in haar eigen straat. Reena slenterde over de stoep.

En haar hart begon te bonken toen het tot haar slaapdrongen hersens doordrong wat ze eigenlijk zag. Uit de voordeur kwam rook, een voordeur die niet dichtzat. Het licht dat ze zag waren vlammen.

'Brand.' Eerst fluisterde ze het, maar daarna schreeuwde ze het uit terwijl ze terugrende naar het huis en door de voordeur naar binnen stormde.

Ze zou nooit van haar leven vergeten hoe ze daar stond met haar familie terwijl Sirico's in lichterlaaie stond. Het gebulder van het vuur dat ruiten brak en omhoogspoot in snelle gouden torens, vormde een voortdurend gebrom in haar oren. Er loeiden sirenes, er gutsten golven water uit grote slangen en er was gehuil en geschreeuw. Maar al die geluiden vielen in het niet bij het geluid – de stem – van het vuur.

Ze voelde het vuur in haar buik, net als de krampen. De verbazing en de afschuw, de verschrikkelijke schoonheid ervan pulseerden in haar binnenste.

Hoe zou het zijn in dat vuur, daar binnen waar de brandweermannen waren? Heet en donker? Opgezwollen en fel? Sommige vlammen leken net grote tongen die werden uitgestoken en terugrolden alsof ze konden proeven wat ze hadden verbrand.

Dikke rookwolken rolden weg, vormden pluimen en kolkten omhoog. De rook prikte in haar ogen en haar neus, ook al werd haar blik betoverd door de rondzwierende dans van de vlammen. Ze was nog altijd blootsvoets en het asfalt voelde aan als hete kolen. Maar ze kon niet weglopen, ze kon haar blik niet afwenden van het spektakel, dat op een waanzinnig en meedogenloos circus leek.

Er weerklonk een explosie, die onmiddellijk werd gevolgd door meer geschreeuw. Brandweermannen met helmen op, hun gezichten beroet door de rook en as, bewogen als schimmen door de nevel van rook. Net soldaten, dacht ze. Het klonk als een oorlogsfilm.

En toch fonkelde zelfs het water terwijl het door de lucht vloog.

Ze vroeg zich af wat er binnen gebeurde. Wat deden die mannen? Wat deed het vuur? Als het een oorlog was, verborg het zich dan om plotseling te voorschijn te springen en aan te vallen, helder en goudkleurig?

Er dwarrelde as naar beneden als vuile sneeuw. Gebiologeerd deed Reena een stap naar voren. Haar moeder pakte haar pols beet en trok haar terug, ze sloeg een arm om Reena heen om haar dicht tegen zich aan te trekken.

‘Hier blijven,’ mompelde Bianca. ‘We moeten bij elkaar blijven.’

Ze wilde het alleen maar *zién*. Haar moeders hartslag vormde een opgewonden drumroffel tegen haar oor. Ze draaide haar hoofd een stukje om omhoog te kijken, om te vragen of ze wat dichterbij mocht gaan. Een klein stukje maar.

Maar op haar moeders gezicht zag ze geen opwinding. In haar ogen blonk geen ontzag, maar glinsterden tranen.

Ze was een erg knappe vrouw, dat zei iedereen. Maar nu zag haar gezicht eruit alsof het was gehouwen uit iets heel hards, met scherpe,